Inka Douglas

25.10.2021

Eduskunnan sosiaali- ja terveysvaliokunta
StV@eduskunta.fi

Kirjallinen asiantuntijalausunto, StV ti 26.10.2021 klo 10.15

Hallituksen esitys eduskunnalle työnhakijan palveluprosessin ja eräiden työttömyysetuuden saamisen edellytysten uudistamista koskevaksi lainsäädännöksi, HE 167/2021 vp

- STTK kannattaa työnhakijoille annettavan palvelun henkilökohtaistamista, mutta kantaa samalla huolta siihen varattujen resurssien riittävyydestä
- STTK katsoo, että määrälliseen työnhakuvelvollisuuteen liittyy edelleen ongelmallisuuksia
- STTK kannattaa porrasteista seuraamusjärjestelmää ja seuraamusten kohtuullistamista, mutta toteaa samalla, että seuraamusjärjestelmän kokonaisuus on monimutkainen ja vaikeasti ymmärrettävä
- STTK kantaa huolta siitä, miten Pohjoismaisen työvoimapalvelun mallin työvoimapalveluiden järjestämisvastuun siirtyminen kuntiin vaikuttaa ehdotettujen muutosten toteutumiseen, kun malli säännellään nykyisten toimijoiden näkökulmasta

Laki julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta

Yleistä työnhakijan palveluprosessista

Työnhakijan palveluprosessia ehdotetaan uudistettavaksi huomattavasti. Palvelu annetaan lähtökohtaisesti henkilökohtaisena ja yhteydenpito on tiivistä. Henkilökohtaisen ja yksilöllisen palvelun antaminen työnhakijalle on merkittävä edistysaskel, ja sen voi olettaa parantavan yksilön työllistymisen edellytyksiä ja mahdollisuuksia. Kun tapaamisia on varsin tiiviisti, tulee tapaamisissa kiinnittää erityisesti huomiota annettavan palvelun laatuun ja sisältöön.

Palveluprosessissa on otettu huomioon erilaiset työnhakijaryhmät. Tämä yhdistettynä eri tyyppisiin työnhakukeskusteluihin asettaa haasteita sen hahmottamiselle, millä tavalla palveluprosessi etenee eri työnhakijaryhmien näkökulmasta.

Inka Douglas 25.10.2021

Ehdotuksen mukaan alkuhaastattelu järjestettäisiin paikan päällä TE-toimistossa työnhakijan tilanne huomioon ottaen. 2 luvun 5 §:n perustelutekstien mukaan alkuhaastattelun järjestämisen tavasta päätettäessä huomioon otettaisiin muun muassa alustavan palvelutarvearvion mukainen vähäinen palvelutarve. Ehdotuksesta ei ilmene se, mikä on alustavan palvelutarpeen arvioinnin suhde 11 §:ssä säädettyyn palvelutarpeen arviointiin ja onko niin, että kaikille työnhakijoille ei tehdä 11 §:ssä tarkoitettua palvelutarpeen arviointia mahdollisen alustavan arvioinnin vuoksi. Perusteluissa ei kuvata, sovelletaanko alustavaan arviointiin 11 §:n kriteereitä.

Osa-aikaista työtä tekevien palveluprosessi

Työnhaun alussa järjestettävät viisi täydentävää työnhakukeskustelua koskisivat työttömiä ja työttömyysuhan alaisia työnhakijoita. Työttömäksi katsotaan myös sellainen vaihtelevaa työaikaa tekevä työnhakija, jonka sopimuksen mukainen vähimmäistyöaika on alle neljä tuntia. Käytännössä tällaisia työnhakijoita ovat ns. 0-sopimuksella työtä tekevät. 0-sopimuksella työskentelevät voivat tehdä vaihtelevasti työtä, toisinaan tunteja voi olla runsaastikin. Tiheät täydentävät työnhakukeskustelut saattavat olla haasteellisia järjestää, jos työntekijän tosiasiallinen työaika on suuri. Muille yli neljä tuntia viikossa osa-aikaista työtä tekeville ei järjestetä täydentäviä työnhaku-keskusteluita, vaan työnhakukeskustelu järjestetään kolmen kuukauden välein.

Koulutuksessa olevien palveluprosessi

Työnhakukeskusteluja ja täydentäviä työnhakukeskusteluja ei järjestetä, jos työnhakija on yli kuukauden kestävässä työvoima-koulutuksessa tai omaehtoisissa opinnoissa. Tällaisessa koulutuksessa olevalle työnhakijalle asetetaan kuitenkin työnhakuvelvoite. Ehdotuksesta ei ilmene se, miten ja missä kontekstissa työllistymis-suunnitelmaa ja työnhakuvelvoitetta on mahdollista tarkistaa, koska työnhakukeskusteluja ei tälle työnhakijaryhmälle järjestetä (ks. mm. 3 luvun 6 §:n perustelut). Työnhakukeskustelun järjestäminen kuukautta ennen koulutuksen päättymistä on kannatettava ehdotus. Tavoitteena tulee olla henkilön nopea työllistyminen koulutuksen tai opintojen päätyttyä.

Yleistä työnhakuvelvollisuudesta

Esityksessä ehdotetaan, että työnhakijan tulee lähtökohtaisesti hakea kunkin tarkastelujakson aikana neljää työmahdollisuutta. 3 luvun 3 §:n perusteluiden mukaan ensimmäinen tarkastelujakso voitaisiin alkuhaastattelussa asettaa takautuvasti alkamaan työttömyyden alkamisesta, jos se olisi työnhakijan edun mukaista.

Inka Douglas 25.10.2021

Perusteluna on se, että työttömäksi jäänyt ei jäisi odottamaan alkuhaastattelun järjestämistä, ennen kuin ryhtyy aktiiviseen työnhakuun. Perusteluissa olisi tullut paremmin kuvata takautuvan tarkastelujakson asettamisen käyttötarkoitus, edellytykset ja oikeusvaikutukset.

Alennetun työnhakuvelvoitteen perusteena ovat vain 3 luvun 3 §:ssä säännellyt henkilöön liittyvät seikat, joita ovat työkokemus, koulutus ja muu osaaminen, työkyky sekä mahdollinen ammattitaitosuoja. Ehdotuksen perusteluista saa sen käsityksen, että pelkästään nämä tekijät eivät yksinään riitä, vaan niitä tarkastellaan suhteessa työmarkkinatilanteeseen. Pykälässä ei ole mainittu työmarkkinatilanteen vaikutuksesta alentamisperusteiden arviointiin.

Ehdotuksessa kerrotaan, että alentamisen perusteista säädettäisiin tarkemmin valtioneuvoston asetuksella. Sääntelyn kohteen oikeuksista ja velvoitteista tulee säätää lain tasolla. Tässä yhteydessä ei ole mahdollista arvioida, mitä tarkalleen ottaen on tarkoitus asetuksella säännellä ja onko kyse työnhakijan oikeuksiin ja velvoitteisiin olennaisesti vaikuttavasta sääntelystä.

Ammattitaitosuojan osalta ehdotuksessa todetaan, että suojan päätyttyä työnhakuvelvollisuus koskisi kaikkia sopivia työ-mahdollisuuksia huolimatta työnhakijan aiemmasta työkokemuksesta ja koulutuksesta. Tarkennuksena todettakoon, että mainitut seikat (aiempi työkokemus ha koulutus) pitää kuitenkin ottaa huomioon työnhaku-velvoitteen alentamisperustetta arvioitaessa.

3 luvun 4 §:n mukaan TE-toimisto voisi tehdä yli kuusi kuukautta työnhakijana olleelle velvoittavia työtarjouksia. Kun lähtökohtana myös näillä työnhakijoilla on omatoiminen työmahdollisuuksien etsiminen, voi velvoittavista työtarjouksista aiheutua turhaa viranomaistyötä ja hankaluuksia työnhakijalle, kun selvitetään työnhakuvelvoitteen täyttymistä.

Koulutuksessa olevien työnhakuvelvoite

Esityksessä ehdotetaan, että yli kuukauden kestävässä työvoimakoulutuksessa ja ns. omaehtoisissa opinnoissa opiskelevalle asetetaan työnhakuvelvoite. Työllistymissuunnitelmassa määriteltäisiin kolmen kuukauden tarkastelujaksot, joiden aikana on haettava kolmea työmahdollisuutta. Esitys on ongelmallinen seuraavista syistä.

Koulutukseen ohjaaminen ja sen tukeminen edellyttävät työvoimapoliittista harkintaa, jonka tarkoituksena on selvittää, onko koulutus tarkoituksenmukaisin tapa edistää työttömän työllistymisen mahdollisuuksia.

Inka Douglas 25.10.2021

Näin ollen viranomaisen toimesta on jo todettu, että työn etsimistä ja työpaikan saamista vaikeuttavat olennaisesti henkilön osaamiseen liittyvät kysymykset. Kun kouluttautuminen on jo todettu parhaaksi tavaksi työllistyä, näyttäytyy työnhakuvelvoite tässä kontekstissa tilanteeseen sopimattomalta tavalta edistää henkilön työllistymistä.

Olennaista on, että koulutuksen aloittanut henkilö suorittaa opintonsa päätökseen siihen suunnitellussa aikataulussa. Ennakoimattomasti sijoittuvat työntekojaksot voivat aiheuttaa opintojen viivästymistä ja oppimisen laadullista vaikeutumista. Pahimmillaan opintojen katkonaisuudesta voi seurata opintojen keskeytyminen, mikä on koulutuspoliittisten resurssienkin näkökulmasta epätarkoituksen-mukainen lopputulos.

Koulutuksen osana voivat olla erilaiset työpaikoilla toteutettavat harjoittelujaksot, jotka voivat olla ajallisesti pitkäkestoisia. Työharjoittelujakson päälle asetettavaa työnhakuvelvoitetta ei voida pitää tarkoituksenmukaisena, kun opiskeltavan alan työtä ollaan tosiasiassa jo tekemässä työharjoittelun muodossa.

Työttömyysturvalaissa säädetyissä seuraamuksissa ei ole riittävästi otettu huomioon koulutukseen itseensä liittyviä tilanteita.
Nyt lähtökohtana on ottaa huomioon vain tilanne, jossa koulutus keskeytyy oppilaitoksesta johtuvasta syystä. Tätäkään perustetta ei ole riittävällä tavalla perusteluissa avattu.

Esityksestä ei ilmene se, miten asetetaan koulutuksessa olevan ja samalla osa-aikaista työtä tekevän työnhakijan työnhakuvelvoite.

Lomautetun työnhakuvelvoite

Lomautetun työnhakuvelvollisuus alkaisi vasta kolmen kuukauden kuluttua lomautuksen alkamisen jälkeen järjestetystä työnhakukeskustelusta lukien. On hyvä, että lomautettujen erityisasemaa on pyritty ottamaan huomioon. Lomautetun työntekijän oikeudellinen asema eroaa kuitenkin olennaisesti muista työnhakijaryhmistä.

Lomautettu työntekijä on edelleen työsuhteessa työnantajaansa ja on sidottu useisiin työoikeudellisiin velvoitteisiin myös lomautuksen aikana (mm. kilpailevan toiminnan kielto ja yleinen lojaliteettivelvoite). Päällekkäisten työsuhteiden tilanteissa voi muodostua työoikeudellisesti ja työttömyysetuuksien näkökulmasta ongelmallisuuksia. Kokoaikaisissa lomautuksissa työntekijän irtisanoutuessa ei aseteta korvauksetonta määräaikaa, kun lomautus on kestänyt 200 päivää. Tämä ajankohta olisi luonnollinen alkamisajankohta myös määrälliselle työnhaun velvoitteelle.

Inka Douglas 25.10.2021

Lomautuksen aikana pitäisi keskittyä erityisesti työnhakijan palvelutarpeen arviointiin ja osaamisen kehittämiseen liittyviin kysymyksiin.

Työnhakuvelvoitteen asettamatta jättäminen

Työnhakijoiden ohjaamista oikeiden palveluiden pariin ja palveluiden monialaisuus on kannatettavaa. Jos palveluiden pariin ohjaamisen rinnalle asetetaan lisäksi työnhakuvelvoite, voi yhtälö käytännössä osoittautua mahdottomaksi.

Työnhakuvelvoite voidaan asettaa väljemmäksi työnhakijan tilanne huomioon ottaen. Jos monialaiseen yhteispalveluun osallistuminen ei kriteerinä riitä työnhakuvelvoitteen asettamatta jättämiselle, voisi sen edellyttää kuitenkin olevan peruste sille, ettei täyttä työnhaku-velvollisuutta voida asettaa. Hakijan kannalta olennaista olisi saada tarkastelusta mahdollisimman läpinäkyvää. Työnhakuvelvoitetta voitaisiin tarkastella uudelleen, jos työnhaku ei tuota tulosta.
On sinänsä kannatettavaa, että monialaisesta palveluntarpeesta huolimatta työnhakijaa kannustetaan työnhakuun. Käytännössä monialainen palveluntarve ei kuitenkaan luultavimmin mahdollista työnhakua. Näissä tilanteissa kannustavuutta voitaisiin toteuttaa vähemmän velvoittavasti muilla työnhaun tukitoimilla.

Työnhakuvelvoitteen asettamisen lähtökohtana voisi olla esityksestä poiketen se, että työnhakuvelvoite asetetaan vain henkilön tilanteen sen salliessa. Olennaista olisi, että työkyvyn rajoitteissa olevaa työnhakua tuettaisiin ja tarkasteltaisiin myös todellista mahdollisuutta työllistyä sellaisiin töihin, joihin työkykyä on jäljellä. Kun ottaa huomioon, että käytännössä osatyökykyisen työttömäksi jo joutuneen työllistyminen on lähes mahdotonta, olisi kohtuullista, ettei osatyökykyisillekään työnhakuvelvollisuutta asetettaisi, vaan työnhakua tuettaisiin muilla tavoin.

Esityksen mukaan kokonaisarviossa tulisi ottaa huomioon myös mahdolliset työkyvyttömyyden perusteella maksettavaan etuuteen liittyvät etuusoikeuden hylkäävät lainvoimaiset päätökset. Perustelu on ongelmallinen, koska iso-osa työkyvyttöminä työttömyysetuudella olevista on heitä, joille työkyvyttömyyden perusteella maksettavaa etuutta ei ole myönnetty. Heidän oikeutensa työttömyysturvaan perustuu nimenomaan siihen, että työkyvyttömyyden perusteella maksettavaa etuutta ei ole voitu myöntää. Esityksessä todetaan, että työttömyysetuutta ei ole tarkoitettu työkyvyttömyyden aikaisen toimeentulon turvaamiseen, huomiotta kuitenkin jää, että tosiasiassa näin kuitenkin laajalti tapahtuu.

Inka Douglas

25.10.2021

Muistutus

Muistutusmenettelyn tavoitteena on ehkäistä tahattomista erehdyksistä seuraavia työttömyysetuuksien menetyksiä. Muistutusmenettely on kannatettava uudistus ottaen huomioon työvoimapoliittisen ja työttömyysturvan sääntelyn monimutkaisuuden työnhakijan näkökulmasta.

Muistutuksen oikeudellinen merkitys on kuitenkin epäselvä. Esityksen yleisperusteluiden otsikon Keskeiset ehdotukset alla kerrotaan, että muistutuksella ei olisi vaikutusta työnhakijan oikeuteen saada työttömyysetuutta eikä muistutuksen antaminen edellyttäisi, että työnhakijan menettelyä on pidettävä työvoimapoliittisesti arvioituma moitittavana. Samassa yhteydessä mainitaan, ettei muistutuksella olisi vaikutuksia työnhakijan oikeuksiin tai velvollisuuksiin. Yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan lisäksi, että vastuu työttömyysetuuden saamisen edellytysten täyttymisestä on aina työnhakijalla itsellään eikä työnhaun voimassaoloon tai työttömyysturvalaissa säädettyjen edellytysten täyttymiseen vaikuttaisi esimerkiksi se, että työnhakijaa ei ole muistutettu aiemmin, vaikka näin olisi muistutusta koskevan pykälän perusteella tullut toimia.

Esityksen otsikon Tausta alla kerrotaan, että työnhakuun ja palveluihin liittyviä työttömyysturvaseuraamuksia porrastettaisiin siten, että käyttöön otettaisiin huomautus. Jos työnhakija jättäisi velvoitteen *uudelleen* (kurs. tässä) täyttämättä, hänelle asetettaisiin viisi työttömyysetuuden maksupäivää kestävä korvaukseton määräaika. Tästä kuvauksesta saa käsityksen, että korvauksettoman määräajan asettamisen edellytyksenä on aina sitä edeltävä huomautus (muistutus) ja, että huomautus on osa porrasteista seuraamusjärjestelmää. Tätä kontekstia vasten edellisessä kappaleessa todetut perustelutekstit jäävät epäselviksi, sillä niiden perusteella arvioituna muistutuksen oikeudellinen merkitys on käytännössä olematon.

Selvää on se, että muistutuksen antamisesta ei seuraa etuuden menetyksiä. Sen sijaan ongelmalliseksi muodostuu tilanne, jossa aiheellinen muistutus on jäänyt antamatta ja seuraavasta rikkeestä asetetaankin suoraan korvaukseton määräaika. Tässä tilanteessa työttömyysetuuden hakija ei ole saanut tietoonsa, että jokin aikaisempi tapahtuma on arvioitu moitittavaksi (ja, josta olisi tullut antaa huomautus). Hän ei ole myöskään saanut mahdollisuutta korjata menettelyään eikä välttämättä kykene enää esittämään tapahtumaan liittyvää selvitystä. Asetelma on ongelmallinen työttömyysetuuksia saavien työnhakijoiden yhdenvertaisen kohtelun näkökulmasta.

Esityksen jaksossa Keskeiset ehdotukset todetaan, että muistutuksen antamiseen ei voisi vaatia oikaisua eikä siitä annettaisi valituskelpoista päätöstä.

Inka Douglas 25.10.2021

Asiaa ei ole tarkemmin käsitelty tai perusteltu 2 luvun 15 §:ssä (muistutus) tai 14 luvun 1 ja 2 §:ssä (oikaisu, muutoksenhaku).

Työttömyysturvalaki

Seuraamukset

Työstä eroamisesta ja erottamisesta asetettavan seuraamuksen eli korvauksettoman määräajan keston lyhentäminen 45 päivään on perusteltua. Lyhyiden työsuhteiden (enintään viisi) tilanteissa seuraamus on nykyistä vastaavasti 30 päivää, mitä voidaan pitää varsin ankarana seuraamuksena ottaen huomioon, miten lyhyestä työstä tässä yhteydessä on kyse.

Työstä kieltäytymistä koskevan säännöksen soveltamisalaa ehdotetaan muutettavaksi nykyisestä. Ehdotuksen mukaan seuraamus työstä kieltäytymisestä asetettaisiin jatkossa vain niissä tilanteissa, jossa työnhakijalla on ollut varma työllistymisen mahdollisuus. Korvauksettoman määräajan kestoa lyhennettäisiin 45 päivään. Pykälän soveltamisalan muutosta ja seuraamuksen keston lyhentämistä voidaan pitää perusteltuna.

Porrastettu seuraamusjärjestelmä on kannatettava uudistus. Työnhakuun ja työvoimapalveluihin liittyvää menettelyä koskeva TTL 2 a luvun 9 § on kuitenkin erittäin vaikeasti ymmärrettävä säännös. Seitsemän päivän korvaukseton määräaika tulee asetettavaksi vasta työttömän toisesta laiminlyönnistä. Onko edellytyksenä, että ensimmäisestä laiminlyönnistä on annettu JTYPL:n 2 luvun 14 §:ssä tarkoitettu muistutus (ks. edellä muistutuksesta todettu)? Kun tarkastelujakso on pitkä ja kumpikin menettely selvitetään vasta jälkimmäisen menettelyn yhteydessä, miten huolehditaan siitä, että ensimmäinen laiminlyönti tulee asianmukaisesti selvitetyksi? Tallentaako TE-toimisto tiedon ensimmäisestä rikkeestä odottamaan mahdollista seuraavaa rikettä? Miten työtön kykenee varautumaan asian selvittämiseen jälkikäteen?

Työttömällä voi olla pätevä syy jättää hakematta TE-toimiston tarjoamaa työtä TTL 2 a luvun 13 §:ssä mainituissa tilanteissa. Työvoimakoulutuksessa ja omaehtoisissa opinnoissa opiskelevalla olisi pätevä syy kieltäytyä tarjotusta työstä, jos työn vastaanottaminen johtaisi hänestä itsestään riippumattomista syistä opintojen keskeytymiseen. JTYPL:n 3 luvun 6 §:n perusteluissa todetaan, että työnhakijalla olisi pätevä syy kieltäytyä tarjotusta työstä oppilaitoksesta johtuvasta syystä. Pätevän syyn käsillä oloa ei ole riittävästi perusteltu kummassakaan lainkohdassa.

Työttömyysturvalain seuraamusjärjestelmä on erittäin monimutkainen ja vaikeasti hahmotettava kokonaisuus.

Inka Douglas 25.10.2021

Muutosten toimeenpanossa tulee erityisesti huolehtia siitä, että työnhakija/työtön ymmärtää velvoitteensa ja niiden laiminlyönnistä mahdollisesti seuraavat vaikutukset työttömyysetuuden myöntämiseen. Säännösten soveltaminen asettaa haasteita myös TE-toimistojen ja etuuslaitosten henkilöstölle.

Hallituksen esityksen vaikutusarvioinnit

On epävarmaa riittävätkö suunnitellut lisäresurssit, kun henkilökohtaiseen palvelemiseen liittyvät vaatimukset lisääntyvät huomattavasti. Yhtä henkilöasiakkaiden palvelutyötä tekevää työ- ja elinkeinotoimiston virkamiestä kohti olisi jatkossa arviolta noin 185 työnhakijaa (vuonna 2019 arviolta noin 254).

Taloudellisia resursseja lisätään 40 % (70 miljoonaa euroa), mutta sitä voi verrata esimerkiksi palveluprosessin järjestämiseen, jossa kontaktit lisääntyvät nykyisestä vajaasta 900 000:sta noin 2,3–2,8 miljoonaan eli kasvua on 150–210 %: a.

TE-toimistojen resurssointi on lähes kaksinkertainen muissa Pohjoismaissa keskimäärin. Hallitus on sitoutunut lisäämään TE-toimistojen resursseja vuoden 2020 talousarvioesityksessä 20 miljoonaa euroa ja Pohjoismaisessa työvoimapalvelumallissa 70 miljoonaa euroa. Pohjoismainen taso edellyttäisi vielä noin 200 miljoonan euron lisäpanostuksia.

Uudistuksesta seuraava lisätyövoiman tarve syntyy kuntasektorille niin työllisyyspalveluissa kuin palveluohjauksessakin. Lisätyövoiman tarvetta tulee valitusten johdosta olemaan myös sosiaaliturva-asioiden muutoksenhakulautakunnassa ja vakuutusoikeudessa.

Henkilökohtaisen palvelutarpeen arvioinnista syntyy palvelutarpeita, jotka usein kohdistuvat sosiaali- ja terveyshuoltoon sekä päihde- ja mielenterveyspalveluihin. Nämä palvelut ovat lähtökohtaisesti jo niukasti resurssoituja ja eivät nykyiselläänkään vastaa palvelutarpeeseen. Palvelutarpeen arvioinnin perusteella syntyvään tutkimus-, selvitys- ja hoitotarpeeseen ei ole varattu lisäresursseja. Jos palvelutarpeen arvioinnin kautta syntyneeseen palvelutarpeeseen ei ole palvelua saatavana, työtön ei saa tarvitsemaansa tukea. Työllistymisen esteitä saatetaan tunnistaa ja listata, mutta onko niiden ratkaisemiseksi tarjolla todellisia vaihtoehtoja.

Lainsäädännöllisen uudistuksen lisäksi tietojärjestelmät on pikaisesti saatettava ajan tasalle, jotta päätöksenteon oikeellisuutta ja vaikuttavuutta voidaan tosiasiallisesti seurata, ja kehittää toimintoja sitä kautta paremmaksi.

Inka Douglas 25.10.2021

Muuta

Pohjoismainen työvoimapalvelun malli on valmisteltu nykyisin palveluiden järjestämisvastuussa olevien toimijoiden velvoitteiksi. Tarkoituksena kuitenkin on, että järjestämisvastuu siirretään TE-toimistoilta kunnille. Kun valmistelua ei ole tehty tulevan toimijan näkökulmasta, on mallin toimivuutta vaikea arvioida. Kunnat ovat hyvin erilaisia kooltaan, työmarkkinatilanteeltaan, asukasluvultaan ja alueelliselta sijainniltaan. Huolta herättävät erityisesti riittäviin taloudellisiin ja henkilöllisiin resursseihin liittyvät kysymykset sekä työnhakijoiden yhdenvertainen kohtelu.

Lisätietoja

Inka Douglas, juristi
inka.douglas@sttk.fi